

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 521/2011-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 22. novembra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. PhDr. P. Ď., Ž., pre namietané porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 13 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a uznesením vyšetrovateľa 3. inšpekčného oddelenia v Banskej Bystrici, odboru inšpekčnej služby, sekcie kontroly a inšpekčnej služby Ministerstva vnútra Slovenskej republiky sp. zn. ČVS: SKIS 293/IS-3-V-2010 zo 7. decembra 2010, postupom a uznesením prokurátora Vojenskej obvodovej prokuratúry Banská Bystrica č. k. Opn 253/10-14 zo 4. apríla 2011, postupom a oznámením Vyššej vojenskej prokuratúry v Trenčíne č. k. Vn 295/10-17 z 30. júna 2011 a postupom a oznámením Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. k. XV/5 Spr 68/11-7 z 20. septembra 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. PhDr. P. Ď. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. októbra 2011 doručená sťažnosť JUDr. PhDr. P. Ď., Ž. (ďalej len „sťažovateľ“), pre namietané porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 13 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v spojení s čl. 1 dohovoru postupom a uznesením vyšetrovateľa 3. inšpekčného oddelenia v Banskej Bystrici, odboru inšpekčnej služby, sekcie kontroly a inšpekčnej služby Ministerstva vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „vyšetrovateľ“) sp. zn. ČVS: SKIS-293/IS-3-V-2010 zo 7. decembra 2010, postupom a uznesením prokurátora Vojenskej obvodovej prokuratúry Banská Bystrica (ďalej len „vojenská obvodová prokuratúra“) č. k. OPn 253/10-14 zo 4. apríla 2011, postupom a oznámením Vyššej vojenskej prokuratúry v Trenčíne (ďalej len „vyššia vojenská prokuratúra“) č. k. Vn 295/10-17 z 30. júna 2011 a postupom a oznámením Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) č. k. XV/5 Spr 68/11-7 z 20. septembra 2011.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol:

«Dňa 12. 08. 2010 som na Okresnej prokuratúre v Žiline podával trestné oznámenie, ktoré som napokon dňa 18. 10. 2010 spresnil ako trestné oznámenie na vyšetrovateľa okresného riaditeľstva Policajného zboru v Ž. JUDr. P. M. predovšetkým pre trestný čin marenia úlohy verejným činiteľom. Toto trestné oznámenie bolo dňa 22. 10. 2010 odstúpené okresnou prokuratúrou v Žiline Vojenskej obvodnej prokuratúre v Banskej Bystrici. Odvtedy bolo v tejto veci vydaných niekoľko uznesení, no iba jedno sa skutočne zaoberalo trestným činom marenie úlohy verejným činiteľom, a to až uznesenie OPn 253/10-14 zo 04. apríla 2011. Záverečné rozhodnutie v tejto veci bolo uznesenie Vyššej vojenskej prokuratúry v Trenčíne Vn 295/10 -17 z 30. júna 2011 doručené na moju adresu až 07. 07. 2011 (poštová pečiatka dňa odoslania je nečitateľná). Toto konečné uznesenie Vn 295/10-17 z 30. júna 2011 tiež opomína oznámený nedbanlivostný trestný čin marenie úlohy

verejným činiteľom. Od dátumu 18. 10. 2010, ktorý je dátumom spresnenia trestného oznámenia ohľadom trestného činu marenie úlohy verejným činiteľom, uplynul teda takmer rok, a od podania trestného oznámenia (12. 08. 2010) viac ako rok. Toto záverečné uznesenie sa tiež trestným činom marenie úlohy verejným činiteľom, ako som už spomenul, nezaoberá. Týmto trestným činom sa zaoberalo len uznesenie Vojenskej obvodnej prokuratúry OPn 253/10-14 zo 04. apríla 2011, a to tiež až ako reakcia na moje neustále pripomínanie. Toto uznesenie OPn 253/10-14 popritom obsahovalo nesprávne poučenie, že sťažnosť voči nemu nie je možná, hoci išlo vôbec o prvé rozhodnutie vo veci oznámeného trestného činu marenie úlohy verejným činiteľom. Má ísť o evidentné nadržovanie vyšetrovateľovi JUDr. P. M. orgánmi činnými v trestnom konaní a úmyselné prietahy, ktoré s najväčšou pravdepodobnosťou majú za cieľ doceliť premlčanie trestného stíhania tohto vyšetrovateľa pre trestný čin, ktorého sa mal dopustiť dňa 10. 03. 2008 hrubou nedbanlivosťou, keď mojej matke E. Ď. poslal list, ktorý svedčí o jeho hrubej nedbanlivosťi, a tak orgány činné v trestnom konaní majú asi v úmysle doceliť moju nemožnosť domáhať sa v trestnom konaní primeraného finančného zadosťučinenia spôsobeného psychickou ujmom orgánu činného v trestnom konaní - JUDr. P. M., a v konečnom dôsledku doceliť aj moju nemožnosť domáhať sa v trestnom konaní primeraného finančného zadosťučinenia ohľadom straty živiteľa.

Dňa 03. 08. 2011 som v zmysle zákona o prokuratúre č. 153/2001 Z. z. podal Žiadosť o preskúmanie zákonnosti a správnosti postupu a rozhodovania Vyššej vojenskej prokuratúry v Trenčíne ohľadom upovedomenia Vn 295/10-17 zo dňa 30. júna 2011 doručené prvýkrát na moju adresu dňa 07. 07. 2011. Dňa 07. 10. 2011 som v zákonnej lehote prevzal vyrozumienie Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „GP SR“) pod značkou XV/5 Spr 68/11-7, ktoré GP SR vydala dňa 20. septembra 2011, takže už pomerne oneskoreným odoslaním tohto dokumentu GP SR dáva najavo jej vzťah k mojej veci... GP SR samoučelne reagovala len na minimálnu časť môjho podania z 03. 08. 2011, ktorá sa týkala žiadosti o náhradu škody podľa trestného poriadku. Avšak samoučelne, ľživo a preto asi v zlom úmysle mi pripisuje, že som v tejto veci podal žiadosť na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z., čo by bolo úplne iné podanie, než som podal, a úplne iné konanie, než som inicioval. Celý text tohto vyrozumienia je nezrozumiteľný, chýba mu logika a obchádza celý text môjho podania z 03. 08. 2011. Chybu

prokurátora z iného konania, ktorú do dokumentu XV/5 Spr 68/11-7 prokurátor JUDr. I. D. samoučelne a v rozpore s mojou vecou vniesol, tento prokurátor JUDr. I. D. asi povyšuje nad zákon a nad skutkový stav. Tou inou vecou, ktorú, ako prokurátor JUDr. I. D. píše v dokumente XV/5 SPR 68/11-7, že „nad rámec povinného“ uvádza, bolo v roku 2008 podanie mojej matky v inej veci, ktorú sa snaží JUDr. I. D. stotožniť s mojou vecou, ktorá začala trestným oznámením na JUDr. P. M. ohľadom Marenia úlohy verejným činiteľom. Je možné, že túto inú vec JUDr. I. D. nemiestne, možno až panicky, naniesol do dokumentu XV/5 Spr 68/11-7, lebo v súvislosti s mojimi podaniami ohľadom Marenia úlohy verejným činiteľom môže v konečnom dôsledku hroziť z titulu toho istého nedbanlivostného trestného činu trestné stíhanie viacerým jeho kolegom prokurátorom sústavy prokuratúr GP SR, ktorí sa podľa reakcie prokurátora GP SR JUDr. I. D. s najväčšou pravdepodobnosťou hrubou nedbanlivosťou nedbanlivostného trestného činu Marenie úlohy verejným činiteľom mali dopustiť tiež.

Kedže som v danej veci konania podľa zákona o prokuratúre č. 153/2001 Z. z. vyčerpal všetky možné opravné prostriedky, podávam podľa článku 127 Ústavy Slovenskej republiky túto ústavnú sťažnosť...

Uznesenia a konania orgánov činných v trestnom konaní, ktoré predchádzali konečnému rozhodnutiu XV/5 Spr 68/11-7 zo dňa 20. septembra 2011 ako predmetnému rozhodnutiu tejto ústavnej sťažnosti, porušili moje nižšie uvedené práva, ktoré konečné rozhodnutie XV/5 Spr 68/11-7 z 20. septembra 2011 porušilo tiež.»

Sťažovateľ ďalej uviedol: „Podľa článku 127 ods. 2 Ústavy SR žiadam Ústavný súd SR po konštatovaní porušenia Ústavy SR a základných práv a slobôd a ľudských práv a základných slobôd garantovaných medzinárodnými dohovormi zo strany Vyššej vojenskej prokuratúry v Trenčíne a Sekcie kontroly a inšpekčnej služby MV SR, 3. inšpekčné oddelenie Banská Bystrica o vyslovenie, že ich právoplatnými rozhodnutiami a ich inými zásahmi boli tieto moje práva porušené, a predovšetkým, že konaním a vyrozumením Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky pod spisovou značkou XV/5 Spr 68/11-7 z 20. septembra 2011, ktoré som v zákonnej lehote prevzal dňa 07. 10. 2011, ktoré všetky uvedené rozhodnutia zastrešovalo, a bolo konečným rozhodnutím v danej veci, sa porušili moje označené práva. Zároveň žiadam Ústavný súd Slovenskej republiky, aby zakázal

porušovanie mojich práv zo strany GP SR, a prikázal GP SR povinné konanie podľa trestného poriadku a zákona o prokuratúre na základe Ústavy SR a v jej hraniciach.“ Sťažovateľ zároveň požiadal, aby mu ústavný súd priznal primerané finančné zadosťučinenie, ktoré spája s porušením označených práv.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľ v sťažnosti namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 13 a čl. 14 dohovoru v spojení s čl. 1 dohovoru postupom a uznesením vyšetrovateľa sp. zn. ČVS: SKIS-293/IS-3-V-2010 zo 7. decembra 2010, postupom a uznesením vojenskej obvodovej prokuratúry č. k. OPn 253/10-14 zo 4. apríla 2011, postupom a oznámením vyššej vojenskej prokuratúry č. k. Vn 295/10-17 z 30. júna 2011 a postupom a oznámením generálnej prokuratúry č. k. XV/5 Spr 68/11-7 z 20. septembra 2011.

K namietanému porušeniu označených práv postupom a uznesením vyšetrovateľa, postupom a uznesením vojenskej obvodovej prokuratúry a postupom a oznámením vyššej vojenskej prokuratúry

Podľa § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

Ústavný súd zo svojej rozhodovacej činnosti zistil, že o sťažnostiach sťažovateľa, ktorými namietal porušenie označených práv postupom a uznesením vyšetrovateľa, postupom a uznesením vojenskej obvodovej prokuratúry a postupom a oznámením vyššej vojenskej prokuratúry už rozhodol uzneseniami č. k. I. ÚS 215/2011-8 z 9. júna 2011, č. k. II. ÚS 216/2011-6 z 12. mája 2011 a č. k. IV. ÚS 391/2011-12 z 22. septembra 2011.

Keďže v danom prípade nedošlo k takým skutkovým alebo právnym zmenám, ktoré by bolo treba zohľadniť v konaní o „opakovanej“ sťažnosti, ústavný súd sťažnosť v tejto časti v súlade s § 24 písm. b) zákona o ústavnom súde odmietol pre neprípustnosť.

K namietanému porušeniu označených práv postupom a oznámením generálnej prokuratúry

Sťažovateľ žiadosťou z 3. augusta 2011 adresovanou generálnej prokuratúre žiadal „o preskúmanie zákonnosti a správnosti postupu a rozhodovania Vyššej vojenskej

prokuratúry v Trenčíne ohľadom upovedomenia Vn 295/10-17 zo dňa 30. júna 2011...“. Generálna prokuratúra toto podanie vyhodnotila ako „*žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov*“, avšak „*vzhľadom na to, že... zo strany prokuratúry nezistila nesprávny úradný postup ani nezákonné rozhodnutie*“, žiadosť sťažovateľa oznámením č. k. XV/5 Spr 68/11-7 z 20. septembra 2011 odmietla. Sťažovateľ namieta, že „*GP SR samoučelne reagovala len na minimálnu časť môjho podania z 03. 08. 2011, ktorá sa týkala žiadosti o náhradu škody podľa trestného poriadku. Avšak samoučelne, lživó a preto asi v zlom úmysle mi pripisuje, že som v tejto veci podal žiadosť na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z., čo by bolo úplne iné podanie, než som podal, a úplne iné konanie, než som inicioval. Celý text tohto vyrozumenia je nezrozumiteľný, chýba mu logika a obchádza celý text môjho podania z 03. 08. 2011.*“.

Ústavný súd považuje za potrebné opakovane poukázať na svoju ustálenú judikatúru, v zmysle ktorej súčasťou základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo dotknutej osoby požiadať o ochranu svojich práv príslušné orgány prokuratúry či už prostredníctvom podnetu, alebo opakovaného podnetu (§ 31 ods. 2 a § 34 ods. 2 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov), pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť príslušných orgánov prokuratúry zákonom ustanoveným spôsobom sa takýmto podnetom, resp. opakovaným podnetom zaoberať a o jeho vybavení dotknutú osobu vyrozumieť. Súčasťou tohto práva dotknutej osoby nie je ale právo, aby príslušné orgány prokuratúry jej podnetu, resp. opakovanému podnetu vyhovelí (m. m. napr. I. ÚS 40/01, II. ÚS 168/03, III. ÚS 133/06, IV. ÚS 180/09), t. j. za porušenie základného práva na inú právnu ochranu nemožno považovať samo osebe skutočnosť, že prokuratúra podnetu, resp. opakovanému podnetu nevyhoví podľa predstáv jeho pisateľa (napr. I. ÚS 38/02, II. ÚS 358/06, IV. ÚS 28/06 atď.). Rovnako, ak po posúdení všetkých okolností prípadu generálna prokuratúra dospela k inému záveru, a tým sa odchyľila od očakávaní a predstáv sťažovateľa, ešte neznamená, že došlo k porušeniu jeho práva podľa čl. 13 dohovoru (obdobne napr. III. ÚS 324/05).

O zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08). Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Sťažovateľ ako v sťažnosti z 10. októbra 2011 adresovanej ústavnému súdu, tak aj v žiadosti z 3. augusta 2011 adresovanej generálnej prokuratúre uviedol obsahovo totožné skutkové okolnosti prípadu, pričom (vychádzajúc z petitu týchto podaní) sa domáhal, aby ústavný súd aj generálna prokuratúra vyslovili porušenie jeho označených práv a priznali mu primerané finančné zadosťučinenie. Podľa názoru ústavného súdu žiadosť sťažovateľa z 3. augusta 2011 je nezrozumiteľná a z jej obsahu nemožno jednoznačne určiť, čoho sa ňou sťažovateľ domáha; petit tejto žiadosti neodráža právomoc generálnej prokuratúry.

Sťažovateľ má zákonné právo domáhať sa len toho, aby sa s jeho podaním generálna prokuratúra riadne zaoberala. Nemá však nárok na to, aby výsledok konania zodpovedal jeho predstave (*mutatis mutandis* II. ÚS 88/99, III. ÚS 272/09).

Generálna prokuratúra žiadosť sťažovateľa vybavila zákonným spôsobom, keď z dôvodu nezistenia nesprávneho úradného postupu, resp. nezákonného rozhodnutia orgánov prokuratúry uvedenú žiadosť odmietla.

Keďže postup a oznámenie generálnej prokuratúry nesignalizuje žiadnu možnosť priamej príčinnej súvislosti s porušením označených práv sťažovateľa, ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Po odmietnutí sťažnosti ako celku už bolo bez právneho významu zaoberať sa s ďalšími návrhmi sťažovateľa v nej uvedenými.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. novembra 2011